

תיאטרון
באר-שבע

זוכה פרס ישראל
הקאמרי
התיאטרון של תל-אביב

אסיר בלב העיר

קומדיה מאת ניל סיימון

אסיר בלב העיר

מאת ניל סיימון

הצוות הטכני של הקאמרי להצגה זו:
מנהל ההצגה ניסן זהירה
מנהל הבמה ג'קי חן
תאורן שמוליק אטמזגי
תפעול סאונד איתן והבה
מלבישה מיכל רשף
אביזרנית אורית שוהם
מאפרת-פאנית רנה שפלר

הצוות הטכני של באר שבע להצגה זו:
מנהל ההצגה איציק קריספין
מנהל ייצור יואב מהרבני
מנהל טכני אבי קובני
מנהל במה מוטי ברהום
תפעול תאורה שמואל מור / שמעון זרחי
תפעול סאונד אופיר ספיר
רקוויזיטור חנוך אברהם
מלבישה יהודית אלקיים
פאנית רעיסה פודלובה
ייצור אביזרים אהובה ארז
בניית תפאורה שירותי במה
הסעות אמינות בשירות
הובלות משה צמח

נוסח עברי
 בימוי
 תפאורה
 תלבושות
 תאורה
 עריכה מוסיקלית

משתתפים:
 מל אדיסון
 עדנה אדיסון
 הארי אדיסון
 רוזי
 פרל
 ג'סי

עוזרת לבמאי
 עריכת התוכניה
 עיצוב התוכניה
 צילומים

הצגה ראשונה:
תיאטרון באר שבע
29.10.2011
התיאטרון הקאמרי
3.11.2011

משך ההצגה: **כשעתיים, כולל הפסקה.**

חיהם של מל ועדנה בקומה ה-14 בלב העיר הגדולה היו נורמליים לחלוטין. אולם בזמן האחרון מל הפך להיות מתוח יותר ויותר. הכל מעצבן אותו - השכנים, השכונה, העיר, העירייה, המדינה... הכל! המצב הולך ומחריף לאור העובדה, שהוא מפוטר מעבודתו וגנבים פורצים לדירתו. עדנה, אשתו האוהבת, כמו גם משפחתו הקרירה, מתגייסים להציל את המצב.

הקומדיה של ניל סיימון נעשית אפלה יותר ויותר, כשהוא בוחן את האפקט ההרסני שיש לחיים האורבניים מלאי המתחים, החרדות, האיומים, האילוצים והלחצים, על מי שמנסים להתמודד איתם.

זהו אחד המחזות הנוקבים ביותר של סיימון, שבדרכו השנונה, המרירה והמרגשת, מלווה את מאבקם של מל ועדנה לשרוד למרות האבטלה, הרעש הסביבתי, הצנרת הפגומה, ולשמור על שפיות וקצת כבוד עצמי.

הפרט בעיר הגדולה

”מאות האלפים הללו, בני כל המעמדות וכל השכבות, חולפים איש על פני רעהו, כאילו אין להם שום דבר משותף, כאילו אין להם שום עניין אישי ברעהו... ושום איש לא יעלה על דעתו לכבד את השאר במבט עין לפחות. האדישות הגסה, ההצמצמות הקשוחה של כל אחד בענייניו הפרטיים, נראית מאוסה ופוגעת ביותר; ואם כי יודעים אנו שהתבודדות זו של כל יחיד, אנוכיות קהה זו, היא בכל מקום עקרון היסוד של החברה בזמננו, הרי אין היא מופיעה בשום מקום אחר באורח גלוי כל כך, כמו שהיא מתגלה כאן, דווקא בתוך הדחוק של הכרך הגדול.”

מתוך ספרו של פרידריך אנגלס "על מצבו של המעמד העובד" המצוטט בהקדמה של עודד מנדה-לוי

”מקור הבעיות העמוקות ביותר של החיים המודרניים הוא בתביעתו של הפרט להגן על עצמאותו ועל ייחודו מפני הכוחות רבי-העוצמה של החברה, של המורשת ההיסטורית, של התרבות החיצונית ושל הטכניקה של החיים. זו התמורה האחרונה שלבש המאבק נגד הטבע... הבסיס הפסיכולוגי שעליו מושתת הטיפוס של היחיד, תושב המטרופולין, הוא העלייה של הפעילות העצבית, הנובעת מן התחלופה הבלתי פוסקת של גירויים פנימיים וחיצוניים... הצפיפות של בני האדם ושל הדברים המגרים את מערכת העצבים, דוחפים אותו להשגים גדולים, עד הגיעו לשיא. בגלל העלייה בכמות של אותם תנאים הופך ההישג הזה להיפוכו, כלומר לאותה תופעה תמוהה של הסתגלות, שאינה אלא האדישות... השמירה של הפרט על עצמו מפני העיר הגדולה מחייבת אותו לנקוט גישה חברתית שלילית...”

מתוך המאמר "העיר הגדולה וחיי הנפש" מאת גיאורג זימל

”העיר הגדולה נוטה - בשל ההזדמנויות שהיא מציעה - לפרוס ולחשוף לעיני הציבור את כל המאפיינים והתכונות האנושיות שבקהילות קטנות אינם נראים לעין ואף מדוכאים. העיר חושפת את הטוב ואת הרע בטבע האנושי, בצורה שאין לה שיעור. עובדה זו, אולי יותר מכל עובדה

אחרת, היא המצדיקה את ההשקפה שאפשר להפוך את העיר למעבדה או לקליניקה, שבה ניתן לחקור את טבע האדם ואת התהליכים החברתיים בצורה נוחה ומועילה.”

מתוך המאמר "העיר" מאת רוברט פארק

”השטחיות, האלמוניות והאופי החולף של יחסי האנוש האורבניים, מבהירים היטב את התחכום ואת הרציונליות שנהוג לייחס לתושבי הערים. אנו מתייחסים אל מכרינו באופן תועלתני; הווה אומר, תפקידו של כל אחד ואחד מהם בחיינו הוא להיות בראש ובראשונה אמצעי להשגת המטרות שלנו. מצד אחד, הפרט עשוי להרוויח מידה של שחרור או חירות מן הפיקוח האישי והרגשי של קבוצות אינטימיות, אך מצד אחר, הוא מאבד את הביטוי האישי הספונטני, את המורל ואת הרגשת ההשתתפות... החיים והעבודה בקרב אנשים שאין ביניהם קשרים רגשיים, מטפחים תחרותיות, שאיפה להרחבה ולניצול הדדי...”

מתוך המאמר "אורבניות כאורח חיים" מאת לואיס וירת

הקטעים המצוטטים לעיל לקוחים מתוך הספר "אורבניזם - הסוציולוגיה של העיר המודרנית" - מהדורה שנייה מתוקנת, הוצאת רסלינג, 2007.

הרצינות של הקומדיה

נלי סיימון הוא המחזאי האמריקאי המוצג ביותר בין בני דורו והסיבה לכך היא פשוטה - הוא כותב קומדיות רציניות. המחזות שלו ללא ספק מצחיקים מאד אבל הם לעולם לא שטוטיים ולא מגוחכים. סיימון למד את אמנותו כש"צק מיס" על ידיהם של אחדים מגדולי הקומיקאים של המאה העשרים. הוא סיפק בדיחות, סיטואציות קומיות ופואנטות לקומיקאים מצוינים, שרבים מהם גדלו על המסורת של תיאטרון היידיש.

המחזות המוקדמים שלו "לך תקע בחצוצרה", "הזוג המוזר", "חפים בפארק" מבוססים על אנשים ועל מצבים שהתרחשו במשפחתו של סיימון. המחזות "זכרונות חוף ברייטון", "בילוקסי בלוד", "בדרך לברודוויי" ו"אבודים ביונקרס" הם ממש מחזות אוטוביוגרפיים, אחד לאחד. ב"הקומיקאים" וב"צחוק בקומה ה-23" השתמש סיימון בדמויותיהם המוסוות של הקומיקאים הזקנים, להם שימש כשוליה. כל המחזות שלו מכילים מצבים שהיה עד להם, או ממש חווה אותם על בשרו.

הטכניקה הזאת של "לקחת מהחיים" אומרת שכל הדמויות שלו אמיתיות, מעוררות אמון. הן לא פחות מפגמים ומטעויות, הן הולכות לאיבוד, הן רומנטיות ללא תקנה, או עצובות ומאוכזבות, אבל כולן ניחנו בחוש הומור ששומר עליהן - בעצם על כולנו - כדי שלא נצא מדעתנו.

סיימון יודע שלכל מצב רע בחיים יש גם צד משעשע. כל ארוע, ולו העצוב ביותר, יכול להתהפך ולהפוך לקומי. הוא יודע שהסוד של קומדיה טובה הוא לכתוב אותה ברצינות.

איבסן, פינטר, מילר וויליאמס יכלו להשתמש באותן עלילות ולשלוח את הצופים הביתה הרוסים מבחינה רגשית - או פשוט מדוכאים מאד! אבל ניל סיימון מכיר את האנשים האלה ואוהב אותם. הוא יודע מנין באו ולמה הם מתנהגים כפי שהם מתנהגים. כשהוא חמוש באהבה ובהבנה, בסיוע תזמון קומי מצוין שזורם בעורקיו, הוא יכול לבקש מאתנו לצחוק יחד איתם (אבל לעולם לא מהם) כשהם מתמודדים עם הטרגדיות הקטנות שלהם, כפי שקורה לרבים מאתנו. אם איננו יכולים לראות את הצד הקומי של החיים אנחנו אבודים. בפינות האפלות ביותר בחיינו מסתתר לעיתים צחוק בלתי צפוי.

המחזות של ניל סיימון תמיד נוגעים, תמיד אמיתיים ולעיתים קרובות מעוררים למחשבה. הם גורמים לנו להזדהות עם הדמויות והם מסוגלים להפיק דמעות מהעיניים הקרות ביותר. אבל הם יכולים גם להצחיק אותנו עד מוות - בעיקר במקומות הכי פחות צפויים. בדיוק כמו בחיים.

מתוך המאמר שכתב הבמאי לזלי לוטון עם העלאת ההצגה "מלון פלזה" בקאמרי, בבימויו.

סרויון ניל סיימון נולד ברובע הברונקס של ניו יורק ב-4 ביולי 1927. לימים עברה משפחתו להתגורר בווינגטון הייטס, בצפונה של מנהטן. חיי הנישואים של הוריו ידעו טלטלות קשות, עובדה שהשפיעה מאד על חייו ומשתקפת לא אחת ביצירותיו. לאחר שסיים את לימודיו באוניברסיטת ניו יורק ובאוניברסיטת דנור, התגייס לצבא ככתב צבאי, אך שבוע לאחר גיוסו הוכרזה הפסקת אש. לאחר השחרור חזר לניו יורק ומצא עבודה כנער שליח במשרדי האחים וורנר. באותו זמן החלו הוא ואחיו דני לכתוב מערכונים קומיים עבור אמני הבידור הפופולריים שהיו מופיעים בבתי המלון של אזורי הנפש, וכן לקומיקאים ידועי-שם שהופיעו ברדיו ומאוחר יותר בטלוויזיה. באמצע שנות החמישים החלו האחים ניל ודני סיימון לכתוב גם מערכונים לתיאטרון. לאחר נסיונות אחדים כתב ניל סיימון קומדיה, שגיבוריה הם שני אחים שאינם רוצים להמשיך בעסק של אביהם. מחזהו הראשון **לך תקע בחצוצרה**, שכתביבתו נמשכה שש שנים, הועלה על במת תיאטרון בברודוויי ב-1961 ושוחק כ-700 פעם. הצלחה זו בישרה את עתידו המזהיר של המחזאי ניל סיימון. בשנות השישים והשבעים כתב להיט אחר להיט לתיאטרון ולקולנוע. רובם מתארים את החיים בניו יורק רבתי על רבעיה ושכונותיה, ואת המתחים שעלולים לצמוח בין בני משפחה בכלל ובני זוג בפרט, החיים בניו יורק.

בשנות השמונים כתב את הטריילוגיה האוטוביוגרפית שתיעדה את שנות ילדותו, את הגיוס לצבא ואת תחילת ההתערות בעולם הבמה לענפיו השונים. טריילוגיה זו, **יומן חיי בריטון, טירונות, בדרך לברודוויי**, זכתה אותו בהכרת הביקורת, שהחלה להתייחס אליו ביתר רצינות והערכה. מאז ועד עתה כתב ניל סיימון כ-40 מחזות לבמה ותמלילים למחזות-זמר. רבים ממחזותיו - יותר משל כל מחזאי אמריקאי אחר - הפכו לתסריטים, ובנוסף כתב במיוחד 12 תסריטים מקוריים. במשך שנותיו הרבות כמחזאי נרשמו לזכותו הצלחות רבות בארצו ומחוצה לה. היו תקופות בהן הוצגו 4 מחזותיו בו-זמנית על בימות

ברודוויי. עם מחזותיו הידועים נמנים גם **יחפים בפארק**, 1963, **הזוג המזרז**, 1965, מלון פלזה, 1968, **הנערים שבחבורה**, 1972, **הרופא הטוב**, 1973, **פרק ב'**, 1977, **אבודים ביונקרס**, 1991.

וכך נכתב בלקסיקון "מחזאים בני זמננו" על ניל סיימון: "ניל סיימון הוא מחזאי פופולרי ומצליח המוצג לעיתים תכופות בארצו ומחוצה לה. למרות שיש בין המבקרים הרואים בו תופעה מסחרית גרידא, הוכיח סיימון את כוחו היצירתי ואת טיב אמנותו שוב ושוב, בשני תחומים: האחד הוא ההומור האופייני לו, המיוחד רק לו. והשני, הבנה עמוקה לבעיותיהם של בני המעמד הבורגני. סיימון מבין שאפשר לדמם עד מוות, גם כשאתה מוקף בכל הסמלים החומרניים שמשכורתך מאפשרת לך. אמות המידה המוסריות של המעמד הבינוני, גרמו לדמויות המאכלסות את מחזותיו עצירות רגשית לכל ימי חייהן. האנשים האלו אינם מסוגלים לתאר לעצמם אורח חיים ללא נורמות מסוימות של רמת הכנסה, צורת בילוי, יחסים בתוך המשפחה, ועוד. סיימון מטפל בנושאים כואבים הנוגעים ליותר אנשים מאשר נושאי הטרגדיה הקלאסית. הוא מודע לחוסר האנושיות של האתיקה של המעמד הבינוני, הוא מבין כי הממשיכים אליו משלמים מחיר יקר של תסכול וצביעות, אבל אין בו הכוח לתבוע שינוי מהותי. הוא מסוגל רק להושיט יד בהשתתפות ובהבנה".

ניל סיימון רכש בשעתו את בניין תיאטרון יוג'ין או'ניל שברחוב 49 במנהטן, ובכך הפך להיות המחזאי היחיד שבבעלותו בניין תיאטרון. "קניתי אותו כהשקעה, לפני עליית המחירים. נראה לי הגיוני יותר להשקיע בתיאטרון מאשר במכבסה אוטומטית".

במרוצת הקריירה העשירה שלו זכה ניל סיימון בפרסים רבים ויקורתיים על כתיבתו וכן בפרסים ובעיטורים מיוחדים על תרומתו לאמנות הבמה ועל השגיו הייחודיים. ב-2006 זכה בפרס מרק טוויין שהכיר אותו כ"מלך ההומור האמריקאי". "אני יודע שהגעתי לשיא בתחום הפרסים שקיבלתי. זכיתי בכל מה שרק ניתן לזכות, אני לא זקוק לכסף נוסף על מה שיש לי, ואין לי בעצם שום סיבה ממשית לכתוב חוץ מהעובדה שאני חי ושאיני פשוט אוהב לעשות את זה. הכתיבה עבורי היא בריחה מהעולם שסוגר עלי, אני אוהב להיות לבד בחדר, אני אוהב לעסוק בחקירת החיים שלי, בשבילי זאת

מעין מדיטציה... אם הייתי יוצא עכשיו עם בחורה בת 21 אנשים היו אומרים: פוי, בגילך, אתה לא צריך לעשות את זה. במובן מסויים זה בערך מה שאני מרגיש - כתיבת מחזות היא בשבילי בחורה בת 21...". על דמויותיו של ניל סיימון אמר השחקן ג'ק למון: לאנשים שהוא יוצר יש מעלות, יש חסרונות, אבל הם לעולם לא רק רעים או טובים, הם אנושיים, הם בני אדם שאנחנו מכירים".

מתוך שיחה עם ניל סיימון על תהליך הכתיבה:

טולסטוי אמר שמחזאי פוגש את כל הדמויות שמופיעות במחזותיו לפני הגיעו לגיל 12.

אם תרשו לי לחלוק על טולסטוי... זה נכון שחלק נכבד מאישיותו של אדם מעוצב עד הגיעו לגיל 12, אבל רק באחדים ממחזותיו האוטוביוגרפיים אני משתמש בדמויות שלקוחות מילדותי. המחזות הבוגרים יותר מושפעים מנסינות ומחוויות שחוויתי בבגרותי.

עושה רושם שאתה כותב בלי הרף, ממש כל הזמן...

אני עובד חמישה ימים בשבוע כמו כל איש מקצוע אחר. פה ושם אני לוקח לי חופשות. אני מודה שבחופשה האחרונה עם בני משפחתי קמתי כל בוקר בשש, כדי לשפץ כל מיני דברים במחזה שעבדתי עליו באותה עת.

הדמויות שלך, שרובן שתולות בניו יורק, עובדות טוב מאד גם על במות אחרות ברחבי העולם.

במקרים מסויימים גם אני עצמי הופתעתי עד כמה המחזות הכל כך "ניו יורקיים" שלי, הצליחו להתאדרח על במות אחרות במקומות שונים בעולם.

המחזות שלך הופכים גם לסרטי קולנוע מצליחים.

אני אף פעם לא כותב מחזה עם המחשבה שכדאי להפוך אותו גם לסרט. אני יודע שאני טוב יותר בלהתכוון לקהל חי שיושב באולם ומתקשר עם מה שקורה על הבמה דרך מילים, ולא דרך צילומים כמו בסרט. אני מעדיף כתיבת מחזות לתיאטרון על תסריטים לקולנוע, אני אוהב את מגבלות הבמה הסגורה, חשוב לי לדעת שאני יכול לפקח על קצב ההתרחשויות. הקולנוע הוא מדיום של במאי.

יש מי שרואים בקומדיה צורת ביטוי ממדרגה שנייה.

אנשים חושבים על קומדיה כמושגים של בדיחות ושל מצחיקנות. זה בהחלט לא נכון. קומדיה טובה היא תשובה חיובית לחיים. מישהו ציטט באוזני את הדברים שאמר השחקן אדמונד גוון לפני מותו: "קשה מאד למות אבל יותר קשה לשחק בקומדיה".

דיברת על ציכוב כמקור השראה.

אני הולך הרבה לתיאטרון וכל פעם שאני רואה מחזה של ציכוב אני תמה מחדש, איך המחזאי הרוסי הזה מדבר אלי כל כך בעוצמה, כאן, בניו יורק, 100 שנה לאחר שזה נכתב. אני נמשך אל ציכוב בגלל הדרך בה הוא מטפל בדמויות ובמערכות היחסים שלהן.

מה שמוליד אצלך את המחזה הוא דמות מסויימת, או הסיפור, או הנושא?

הכל. אני מתחיל עם הדמויות אבל מנסה, כמעט סימולטנית, לברר את הסיטואציה בה הן נתונות, מה מחבר ביניהן, מה מפריד ביניהן. כשהדמויות המופיעות במחזותי מתרועעות בראשי אני יושב וכותב אותן. אחרי 25 או 30 עמודים אני מרגיש שהמצע קצר מדי, שאין לי מספיק מקום להכיל את כל הסיפור. וזאת בהחלט הרגשה טובה... לפעמים אני נפרד מהדמויות שלי לזמן מה. אם החומר שעומד לרשותי עונה על הדרישות שלי, הוא מתפתח לכלל מחזה שלם. אבל תשעה מכל עשרה מחזות לא עוברים את סף 35 העמודים הראשוניים. באשר לסיפור, אני עדיין מופתע כל פעם מחדש איך הסיפור מגולל את עצמו, עמוד אחר עמוד. אנשים שכותבים מרגישים כמו מתווכים, שעומדים עם העט ביד ומחכים לסיפור שרוצה להיכתב. אני מרגיש שכוח חזק ממני עומד מעליי ואומר לי מה לכתוב. זה אולי נשמע רומנטי, אבל כך אני מרגיש.

בפועל, איך מתרחש תהליך הכתיבה?

כל אחד מתחבר לאופן המיוחד בו הוא כותב. אני קשור לבלוק שלי, שבו אני בעצם כותב את המחזות, כל פעם שניים שלושה עמודים. ואז אני מקליד אותם על מכונת כתיבה ומשכתב תוך כדי הקלדה. אני לא משתמש במחשב. אני חייב לראות את כל העמוד לפניי, להחזיק אותו ביד.

מתוך ראיון שערך צ'רלס פלאורס עם ניל סיימון ב-1999.

לצחוק מרוב עצב

שיחה עם אלון אופיר

למה לדעתך המחזה ממשיך להשפיע ולבעוט זה 40 שנה?

יש במחזה, לדעתי, שני נושאים עיקריים שאחד מהם נובע מהשני: הקפיטליזם ופועל יוצא ממנו - האגואיזם, ושני יסודות אלו, שלכאורה הם כל כך אמריקאיים, הלכו והתפשטו עד שכבשו את העולם.

הקפיטליזם, שמעודד תחרות והשגיות, הלך והקצין והוביל לחברה חומרנית שכל דבר בה נמדד בכסף. מל פוטר, אז אין לו משכורת; פרצו אליו הביתה ולקחו לו רכוש שנמדד בכסף; הוא נזקק לטיפול רפואי שגם הוא נמדד בכסף - אם אין לך מספיק לא תזכה לטיפול הנאות. נוסף על כך שבתות, ומערכת ביוקרטיית שחוסכת על תברואה, חינוך ותחבורה. אפשר לומר שאנחנו עדים לתוצאות של חברה מופרטת, שהכל בה נמדד בערכים חומרניים.

הפן האגואיסטי בא לידי ביטוי במחזה על ידי היחסים עם השכנים ועם המשפחה: אם זה שתי השכנות שמרעישות בלילה, הכלב של השכן, התחבורה הסואנת והצפירות בשתיים בלילה באזור מגורים, כל אלה מעידים על חברה אגואיסטית שממוקדת רק בנוחות של עצמה. זה מחרף כשאנחנו עדים להתייחסות של המשפחה של מל אליו. לכאורה הם רוצים לעזור, למעשה הם מתחשבים ומתקמצנים, בתור נציגים מובהקים של הקפיטליזם האגואיסטי.

ומיין באה קין האור, אם יש כזאת?

אני חושב ששביב התקווה היחיד במחזה הוא האהבה הגדולה בין בני הזוג. יש לי תחושה שאלמלי הזוגיות האוהבת, באמת באמת, שניהם היו הולכים לאיבוד. אז אולי מה שניל סימון אומר לנו שאם נשמור על אנושיות אולי נוכל לשרוד ואולי אפילו לרפא את שני החוליים שדיברנו עליהם.

האם יהיה נכון לומר שכל הדרמות המתחוללות במחזה, מתרחשות מחוץ לבמה?

יש במחזה מהלך מאד מיוחד. לכאורה אין בו עלילה. כל מה שקורה - אם זה הפריצה לדירה, הפיטורים של מל, היציאה של עדנה לעבודה, הטיפול הרפואי - קורה מחוץ לבמה, ובין הסצנות הקהל חווה את התוצאות שלהם. מה שהוביל אותי לחשוב שאולי יש מהלך עלילתי שהוא לא סיפורי אלא פסיכולוגי: הלך הרוח של הקהל הוא בעצם העלילה של המחזה. בהתחלה הקהל מזדהה עם מל ולאט לאט הוא מתחיל להבין שמל יצא

מדעתו, ואז היציאה של עדנה לעבודה מוציאה גם אותה מדעתה, ואנו חוזרים להדהות עם הדמויות ולהבין שהעולם הוא זה שיצא מדעתו. בעיני, מסלול ההדהות של הקהל הוא הוא העלילה.

האם המחזה הזה התקרב אלינו במרוצת השנים או שאנחנו התקרבו אליו?

אצלנו בישראל, המחזה הזה היום יותר רלוונטי משהיה כשרק נכתב, כי אז רווח כאן הלך רוח סוציאליסטי, מפא"יניקי. המהפך של הליכוד, עם הגישה הכלכלית החדשה, קרב אותנו אל המחזה. בימי התיכון שלי, בשנות השמונים המוקדמות, האינפלציה השתוללה בארץ, המדינה הוכתה על ידי נפגעי המשכנתאות והמושג "לא יכול לגמור את החודש" נאמר בכאב כמעט בכל בית בישראל. והיום, כשאני מפרנס את עצמי, המושג "לגמור את החודש" חזר להיות בכותרות: יוקר המחיה, הדרישות הכלכליות התובעניות של העיר הגדולה, התפוגגות מדינת הרווחה וצמצום הזכויות הסוציאליות, הובילו למחאה חברתית שכמוה לא ראינו עד היום. בימי התיכון שלי יצאנו להפגנות פוליטיות בעד שלום, נגד מלחמת לבנון. היום אני מוצא את עצמי הולך להפגנות שהנושאים שלהן כלכליים וחברתיים ובתוך הכאוס הפסימי הזה אני מוצא נקודה אופטימית. נראה לי שההתבררות הצרכנית של החברה הישראלית תגרום לקהל להדהות עם המחזה יותר מאי פעם.

זה המחזה השני של ניל סימון שאתה מביים. מה אתה בעיקר אוהב בו?

ביימתי בעבר את "פרק ב" שלו. לדעתי המחזות שלו הם בדרך להפוך לקלאסיקה, משום שמעבר למסרים החברתיים שהמחזה הספציפי הזה מביע, הוא יודע לכתוב את נפש האדם. הוא יודע לכתוב מהלכים נפשיים אמיתיים שנובעים לאו דווקא מטכניקת הכתיבה שלו אלא מפני שהוא מצליח לבטא נשמה. הבדיחות שלו, ההומור שלו, נובעים מתסכול וכאב, יותר מאשר מתוך רצון לצאת שנון. אני אוהב את הכתיבה שלו.

זו מלאכה קשה למתרגם לשמור על כל הניואנסים ועדיין להשאיר את השפה קרובה אלינו ומדוברת בקודים המקומיים. ההצגה שלנו משתדלת לא להיות אמריקאית מדי ולא להיות ישראלית מדי, אלא לחשוב שזה קורה בכל מקום ובכל תקופה. זה יכול לקרות גם בתל אביב וגם בניו יורק. אני מלא תקווה שכל הרבדים החברתיים והאנושיים שניל סימון מפילא לבטא אותם, יגרמו לקהל לצחוק מרוב עצב.

דברים שרואים משם, רואים גם מכאן

אלי ביז'אווי

אוכלים סנדוויץ' סלט-ביצים ליד המגרטת-נייר... אף אחד כבר לא מאחר לעבודה. כל אחד מפחד שאם הוא יאחר, ימכרו את השולחן שלו... אני בן חמישים וארבע בינואר. חמישים וארבע! הם יכולים להעסיק שני ילדים - חצי מהגיל שלי - ברבע מהמשכורת שלי. עוד לא סיימתי את החיים שלי... יש לי עוד ערך, אני עוד שווה משהו..."

פיטורים

"פיטורו אותי. קראו לנו למשרד אחד-אחד. הם אפילו לא היו צריכים לדבר. ידענו. ראינו את זה בא. אפילו המזכירות ידעו. הן לא היו מסוגלות להסתכל לי בעיניים כשאמרתי 'בוקר טוב'. הבנתי מיד. אמרו שאין להם ברירה. שהם חייבים לקצץ לאורך ולרחב... שבעה מנהלים, שניים-עשר אנשי מכירות, עשרים וארבעה עובדי-משרד... ארבעים ושלושה אנשים בבוקר אחד... שלוש מעליות היו צריכות לעלות ולרדת פעמיים כדי להיפטר מכל הלזורים... חכי שהמוכרת-סנדוויצ'ים תגיע מחר בבוקר, היא תזרוק את עצמה מהחלון... לא ידעתי איך לספר לך, לא היה לי אומץ... חשבתי שאולי תצוץ עבודה חדשה, שיקרה איזה נס... ניסים לא קורים כשאתה בן חמישים וארבע... כשמשעה ראה את הסנה בוער, הוא היה כנראה בן עשרים ושתיים-שלוש. בטח לא בן חמישים וארבע."

שינויים בהרגלי הצריכה

"אנחנו צריכים להצטמצם, לוותר על דברים שאנחנו לא צריכים וחונקים אותנו. אני אוותר על המכוון. אני לא צריך מכוון-כושר במאתיים דולר לחודש. אני ארוץ מסביב לחדר-השינה, זאת ממילא הדרך היחידה לשמור על חום גוף סביר בחלק הזה של הבית... ואנחנו לא צריכים מני למוזיאון לאמנות מודרנית - אסלה לא-מתפקדת יש לנו גם בשירותים. והעיתונים המפורסמים האלה. מי צריך אותם בכלל? אני לא צריך לבזבז כסף כדי לדעת מה חושבים אנשים שיש להם כסף. כמה זבל! כמה זבל אנחנו קונים כל שנה. זבל שממלא את הבית עד שאת זורקת אותו, רק בשביל שסירחי כל הדרך חזרה לקומה הארבע-עשרה. אוכל שאף פעם לא אכלנו, תקליטים שאף לא שמענו, ספרים שאף פעם לא קראנו וגם לא נקרא. תראי את זה! שמונה דולר בשביל חולץ-פקקים מנגן. שמונה דולר! שחש וחלילה לא ישעמם לנו כשאנחנו פותחים בקבוקו! בשביל מה, עדנה? בשביל מה?..."

האבטלה והבושה

"את לא יודעת מה זה להיות במצב... בחיים לא היכית שעתיים בתור לקבלת דמי-אבטלה עם חולצה ועניבה, בניסיון לעשות רושם שאת לא זקוקה לכסף... ומאחורי הדלפק איזו פקידה שמנה צורחת כדי שכולם ישמעו, 'חיפשת עבודה השבוע?'... 'כן, חיפשתי עבודה!'... 'קיבלת הצעת-עבודה השבוע?'... 'מה לעזאזל אני עושה פה אם קיבלתי הצעת-עבודה השבוע?'... 'בחיים לא נכנסת לבניין שלך כששוער חסר-שיניים בן תשעים ואחת, אסתמטי ומסריח מבירה צוחק לך בפרצוף כי לו יש עבודה...'"

הפראנויה

"את חושבת שזה מקרי שאני לא מוצא עבודה? שזה רק עניין של הזדמנויות? שזה חוסר-מזל, זה מה שאת חושבת? אין לך מושג מהאמת, מה? את אפילו לא חושדת. אני מדבר איתך על המזימה, עדנה. המזימה-הפוליטית-כלכלית-חברתית-לחיסול-מעמד הביניים. במקום לרוץ כל בוקר לעבודה, תישארי בבית ותקשיבי לרדיו מדי פעם. תקשיבי לתכניות האקטואליה. תגלי מה קורה במדינה הזאת. עשר דקות של האזנה ואת מהגרת לשוויץ."

מתוך המחזה

מחזותיו של ניל סיימון שהוצגו בתיאטרון הקאמרי:
מלון פלזה, 1970, 1973 (חידוש), 2005
השבוי בקומה ה-14, 1972
פרק ב', 1979, 2003
אבודים ביונקרס, 1991
יומן חוף בריטון, 2006

מחזותיו של ניל סיימון שהוצגו בתיאטרון באר שבע:
המובטל מלמעלה, 2003
אחרון המאהבים הלוחטים, 2006

THE PRISONER OF SECOND AVENUE, 1971
המחזה הועלה בקאמרי בשם השבוי בקומה ה-14, בתרגומו של יעקב שבתאי ובבימויו של לאונרד שך. בתיאטרון באר שבע הועלה המחזה בשם המובטל מלמעלה בתרגומו ובבימויו של רוני סיני.

יוצרי ההצגה

אלון אופיר (בימוי)

זוכה פעמיים בפרס התיאטרון בשנת 98 ובשנת 2009. שרת בלהקת פיקוד המרכז. בוגר ביה"ס למשחק בית צבי 1991. במהלך לימודיו זכה במלגה ע"ש שרגא פרידמן מטעם קרן תרבות אמריקה ישראל, במלגה ע"ש פאני לוביץ' מטעם אגודת ידידי הבימה ובמלגה ע"ש שמעון בר מטעם איגוד השחקנים בהסתדרות. שיחק וביים ברוב תיאטרוני ישראל.

בימוי - בתיאטרון הקאמרי: **מר גרין**, זכתה בפרס הצגת השנה ושחקן השנה בפרס התיאטרון 2001. **פרק ב'**. בית ליסין: **ריקוד בששה שעורים, אהבה ממבט שלישי, החדר הכחול, החולה ההודי**. פסטיבל פותחים מסך 5: מופע הפתיחה **כל הבמה אישה**, בשידור חי (פרס ראשון). הבימה: **החוננת, שעה יפה ליוגה, בראבו- שרים 90, לרקוד ולעוף**. תיאטרון חיפה: **בנות עובדות, פיגמליון, הדודה של מנש**. תיאטרון גשר: **שיחות לילה**. תיאטרון באר-שבע: **לא כולל שינה**. תיאטרון הקומדיה: **האמא של הרווקה**. תיאטרון הצפון: **עפרה** - דרמה מוסיקלית. המדיסק: **אמא אמרה לי דני**. תיאטרון הספרייה: **הבחורים שלנו**. תיאטרון הקיבוץ: **יסודות עינים**. תיאטרון לילדים ולנוער: **חסמבה**. בתיאטרון צה"ל ובתלמה ילין ביים כעשרה מופעים ומחזות זמר עם תזמורת מלאה. בית צבי: **רבקה, השבויה האינדיאנית, המערבולת**. בימוי ומשחק - תיאטרון חיפה: היגנס - **פיגמליון**. בית ליסין: פסטיבל פותחים מסך 6 - מופע הפתיחה שירים שהוצאו מהקשרם. המדיסק: הליצן - **אמא אמרה לי דני**. קבוצת תה"ל: ארנולד - **סיפור אהבה בשלושה פרקים**.

אלי ביזאוי (תרגום)

יליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין עבודותיו כבמאי: בתיאטרון באר-שבע: **פיאף** - עיבוד ובימוי. בתיאטרון הספרייה: **תשוקה, בדלתיים סגורות, היפה והחיה** ב"בית צבי". **אנדורה, השגחה עליונה, ספון ריבר**. בין תרגומיו: **רומיאו ויוליה, קברט** (התיאטרון הקאמרי), **פיאף, שחק אותה סם** (תיאטרון באר שבע) **מלחמת טרויה לא תפרוץ, בדלתיים סגורות, השגחה עליונה, האדיטית, מאדאם דה סאד, משחקי חופשה, כלוב העליזים, בן בהפתעה, ליצינים של אלוהים, אל נקמות**. מחזות זמר: **אוליבר!, אבניו קיו** (בית ליסין/ קרן אור הפקות), **היפה והחיה, נרניה** (קרן אור הפקות), **אאידה, תשוקה, ג'קיל והייד** (תיאטרון הספרייה). ערבים מוסיקליים: **שרים סינטרה וחברים, אריוודרצ'י רומא** (תיאטרון הספרייה). זוכה מילגת קרן אמריקה-ישראל לבימוי בשנים 2002-2006. פרס על כתיבת הליברטו **לאדיפוס משפט האלים**, פסטיבל עכו 2000.

טליה אוטולנגי (עיצוב התפאורה)

ילידת 1968, בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. מעצבת תפאורה ותלבושות לתיאטרון וטלוויזיה. זכתה במלגת קרן שרת לעיצוב במה לשנת 1995. עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות: **טומיתם, האריה, המכשפה וארון הבגדים** בבית צבי. **נשיקה בכיס, זוטא ועץ התפוחים, מחסן השטוזים של דתיה** בתיאטרון אורנה פורת. עיצוב תפאורה להצגות: **עלי כינור** בתיאטרון ב"ש, **ססגוניה, סביב העולם ב- 80 יום** בתיאטרון ארצי לנוער, **חלום ביאליק** בתיאטרון גשן ועוד.

אורן דר (עיצוב התלבושות)

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים טלוויזיה ופרסומות (בין עבודותיו בפרסום: קסטרו, פלאפון, בנק לאומי, אורנג', גוטקס). בקולנוע: **הבועה. פרויקט וידאו דאנס בת שבע**, בטלוויזיה: **על קצות האצבעות**. כמו כן עבד עבור חברות מסחריות ופרוייקטים בחו"ל (רוסיה סין תורכיה). בין עבודותיו בתיאטרון - הבימה: **החוננת, לרקוד ולעוף**. בקאמרי: **יום במותה של גו, פרק ב', ציפור שחורה, ימי שלישי עם מורי, לילה לא שקט, כולם היו בני** (בשיתוף עם חיפה). בבית ליסין: **היורשת, תה, דולפינים, האגם המזוהב, סופ"ש עם תום, מי מפחד מוירג'יניה וולף**. בתיאטרון הספרייה: **מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה הקצר ביותר**. בתיאטרון באר שבע: **איך למדתי לנהוג, לא כולל שינה, מהומה רבה, הרוזן ממונטה כריסטו** (על עבודה זו היה מועמד לפרס על עיצוב התלבושות).

דיו וולושין (עיצוב התאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים במגמת תיאטרון, מעצב הבית בתיאטרון הערבי עברי - ביפו ובתיאטרון "נוצר". עיצובים: **אח אח בום טראח, סיפורי גילגמש** (פרס התאורה בפסטיבל חיפה 2003, 2009), **אישה בחולות, נשים זרות** (תיאטרון ערבי-עברי ביפו, פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006, 2007). **פשוטה, אלף לילה, החוטם, מר פרסוניאק, פוסט טראומה, מונגמיה, ארץ חדשה, כוכב יאיר** (הבימה). **פיטר פן** (תיאטרון חיפה ותיאטרון אורנה פורת), **הקסם של אורנה** (תיאטרון אורנה פורת, זוכה פרס תאורן הצגות הילדים), **דידו ואניאס, הרמאי, פונדק הרוחות** (אופרה), **ערבה** (תיאטרון נוצר), **נישואי פיגארו** (האופרה הישראלית בשיתוף סימפונט ב"ש), **ויהי צחוק** (תיאטרון ת"א) ועוד...

אמיר קריאף (עריכה מוסיקלית)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 1997. השתתף בהצגות - בתיאטרון באר שבע: **הרוזן ממונטה כריסטו, החולה המדומה, בוגד, הכל אודות חוה**. בתיאטרון בית ליסין: **עשו עליך סרט**. בתיאטרון הקאמרי: **עוף לי, גוף לי, הצמה של אבא, דמוקרטיה, המלט, יתוש בראש, היה או לא היה**. בתיאטרון צוותא: **בוא לא נדבר על זה**. בתיאטרון הספרייה: **בעל אידיאלי, הבורגנים, המיזנטרופ, שדים ורוחות, הנס של אנטוניוס, ערב שירי ז'ק ברל**. בתיאטרון הפרינג': **מנגינות מזודרות**. בתיאטרון חיפה: **מרחב מוגן, אותלו, המלט, רומיאו ויוליה, ציד המכשפות, גן ריקי, אירמה לה דוס, אימפרו**. משתתף במופע האילתורים פרוכזורי.

השחקנים (לפי סדר הא"ב)

טרייסי אברמוביץ' (רוזי)

בוגרת המכון לתיאטרון ולקולנוע בבוקרשט. בוגרת לימודי מוסיקה ומחול. הופיעה בתפקידים ראשיים ברומניה ומחוצה לה, בתיאטרון, טלוויזיה, סרטים, רדיו, הנחיית תוכניות בנושאי אמנות, מחזות זמר, בידור, קריינות. כלת פרס "שחקנית השנה" בשנים 1982, 1984, 1987. פרסים שונים בפסטיבלים לאומיים לאמנות. בין תפקידיה: ברבלין **באנדורה**, נינה **בשחק**, מאשה **בשלוש אחיות**, סוניה **בדוד וניה**, הילדה **באלוף הבונים**, נורה **בבית הבובות**, מריאנה **ביעקובובסקי והקולנו**, רחל **בהיהודייה מטולדו**, המורה **בהקונטייה והפינינה**, לנה **בבעלת הארמון**, אסתר **בסונטה קרויצר**, חסיה **בחסייה היתומה**, שינדלה **במירה'לה אפרת**. השתתפה בכ-20 סרטים ברומניה, גרמניה ופולין.

עלתה לארץ 1989, משחקת בתיאטרון הישראלי 1990. הבימה: **ההולכים בחושך**, **ציד המכשפות**, **מות של סוכן**, **קערת העץ**, באר שבע: **מפיסטו**, **מירנדולינה**, **הנסיכה והרונה**, **אנדורה**. בית ליסין: **מקווה**. תמונע: **סלינג'ר**. פרינג': **מדה במדאה**. פסטיבל עכו: 1997, 2011 **מין קאמף**. פסטיבל ישראל 2011: **אבא שלי לא ציפור**. הסמטה: **בעזרת השם**. קולנוע: **שלוש אמהות**, **השוטר**, **זכרון יעקוב**, **תמונה עם אישה**, **הבית השרוף**, **המלחמה שלא נגמרה**, **זה קרה רק אתמול**, **בדרך אל החתולים**, **עדים דוממים** ועוד. טלוויזיה: **בנות בראון**, **המקום**, **מעורב ירושלמי**, **טקסי דרייבר 2**.

דינה דורן - (פרל)

בוגרת בית הספר למשחק Neighborhood Playhouse בניו יורק. תלמידתו של סנפורד מייזר. תלמידת ה- Actor's Studio בהנהלת לי שטרסברג. השתלמה באולפן של סטלה אדלר ובאולפן של אוטה האגן. למדה ריקוד בסטודיו של מרתה גרהאם. תיאטרון בארה"ב: **אנה ביומנה של אנה פרנק** (ברודוויי), **ג'טיקה בסוחר מונציה**, **הרו במחומה רבה על לא דבר** (שניהם לצידה של קתרין הפבורן). הבימה: **הנעצים מתים זקופים**, **ג'יגי בג'יגי**, **אירמה באירמה לה דוס** (פרס "כינור דוד"), **המפקח בא, מניין נשים**, **שמונה נשים**; הקאמרי: מימי **בהערב אימפרוביזציה**, **גב' איל בביקור הגברת הזקנה**; בית ליסין: **המחיר**, **המסיבה**, **סילביה**, **בעל שימושי מאוד**; תיאטרון חיפה: **אדי קינג**, **גב' היגינס בפיאמליון**; באר-שבע: **גב' קמפבל בשחקן יקר**, **נורה בבית בובות**, **לינדה במותו של סוק**; תיאטרון אלדד **בימות ובדים**: הצגת יחיד **מיטה מטבח**, **מיטה מטבח** (למעלה מ-1000 פעם), **רק שלום וללכת**, **דו-קרב**; הספריה: **השפעת קרני הגמא על ציפורי החתול**, **פרפרים הם חופשיים** ועוד: **בודדה באפלה** (תיאטרון "השדרה"), **יחפים בפארק** (תיאטרון גיורא גודיק), **גיטל בנדנדה לשניים** (תיאטרון "לילך"). אידה ויינברג **בסיפור אהבה בשלושה פרקים** (תיאטרון תהל).

קולנוע: **סניה** (האישה הבדואית), **כלוב הזכוכית** (סרט צרפתי), **משה** (עם ברט לנקסטר), **אלף נשיקות קטנות**, **השיגעון הגדול**, **הירושה**, **חתונה מאוחרת**, **חלמו של הנרי**, **לא בת 17**, **אסקימוסים בגליל**, **אל תתעסק עם הזוהן** (אימו של אדם סנדלר). טלוויזיה: **פארנהיים**, **אישה ושמה גולדה** (סדרת טלוויזיה אמריקאית עם אינגריד ברגמן), **אברהם ושרה**, **קפה פריז**, **זהב של שוטים**, **בנות בראון**, **שבתות וחגים**, **היה נהדר**, **מילואים**, **אוכלת יושביה**, **רמזור** ועוד.

שמואל ילחזני (מל)

1973 - 1976 להקת פיקוד צפון. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1979. בין תפקידיו - תיאטרון הבימה: **אלכסנדר בטרילוס וקרטידה**, **בוקי בהכנתה**, **קויסטורה בחקירה חוזרת בדבר מותו המוזר של אנרכיסט מפוקפק**, **סבסטיאן בהלילה ה-12**, **וולר בהקמצן**, **ריקרדו בפילומנה**, **יושה עגל ביושה עגל**, **אלפונס בבונקר**, **הורציו בהמלט**, **הוראס בבית ספר לנשים**, **קאפי בבחורים טובים**, **טרופלדינו במשרתם של שני אדונים**, **פרוקטור בציד המכשפות**, **ג'קי קליין באבנים בכיסים**. הצגת יחיד - **יהודי בחושך**, **דיייד במחילה**. תיאטרון הספריה: **ג'מי פורטר בהבט אחורה בזעם**, **רלף ביורדים העירה**, **מר סליק במר סליק**. תיאטרון באר שבע: **אוברן בחלום ליל קיץ**, **אנטיפולוס מאפוזוס בקומדיה של טעויות** בית ליסין: **פרנץ בנידוני אלטונה**, **האנרכיסט באנרכיסט מפוקפק**. התיאטרון הקאמרי: **חות החיות**, **מכתבי אהבה**. לאחרונה בקאמרי: **ליוד דאלאס במאחורי הקלעים**, **ג'ורג' בפרק ב'**, **שלום בקרוב לבית**, **זאביק בעקר בית**, **שאנדביז ביתוש בראש**, **אלן בהגיל הנכון לאהבה**, **שארל ספודאק בארץ המובטחת**, **הנרי בכסף עובר ושווא**, **איחש באיחש פישר**, **מנצ' בזהב טורקי**. כמו כן הופיע בסרטים ובסדרות טלוויזיה. בין הסרטים בהם הופיע: **ת"א-ברלין**, **לא שם זין**. דרמות טלוויזיה: **שם נרדף**, **בוצ'ה**, **כל דיכפין**. מיסד ג'אנר הסטנד-אפ קומדי בישראל. כתב וביים את **מי רצח את פינקו**.

פרסים: על תפקידו במשרתם של שני אדונים ועל הישגיו בתחום המשחק בתיאטרון זכה בפרס לאמנויות ובפרס ע"ש פינקל. זכה גם בפרס ע"ש חנה וואטליב רוזנבלום מטעם עיריית ת"א, 1994. ביים בתיאטרון הבימה את **שנים עשר המושבעים**, את **המפקח בא** ואת **יהודי בחושך**. בקאמרי ביים את **בצהרי היום** (שזכתה בפרס ראשון בתיאטרונטו 2004) ואת **גט 4 TWO**.

שרית ינו-אלעד (עדנה)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1992. בין תפקידיה: המשוגעת **בירמה**, **שרלוטה בגן הדובדבנים**, **ולמה קלי בשיקגו**. זכתה במלגות של קרן התרבות אמריקה - ישראל בשנים 91 - 92. הבימה, בין התפקידים: **מספרת במלך היהודים**, **קלריסה במשרתם של שני אדונים**, **זרבינט בתעלולי סקפן**, **לינדה בזעקי ארץ אהובה**. תיאטרון באר-שבע, בין התפקידים: **הרמיה בחלום ליל קיץ**, **סוזן בהגולד האחרון**, **פאניה פיינברג בהפסנתר של ברטה**. הקאמרי: **אלמה בהמרדים**, **לוטיין ביתוש בראש**, **מאשה במשפחה חמה**, **גולדה בכנר על הגג**, **מיקי בסוף טוב**. בית ליסין, בין התפקידים: **קרן בארוחה עם חברים**, **בלה באבודים ביונקרס**. הצגת היחיד שלה **גילי** היא זוכת פרס תאטרונטו 2005. השתתפה בסדרת מחזות זמר BROADWAY MUSICAL PROJECT בארץ ובניו יורק. סדרות טלוויזיה: **הבורגנים**, **משמורת** - קשת. קולנוע: פרס מטעם המכון הישראלי לקולנוע על הסרט **אלינור**. מספרת **במסוכנת** (מחזמר). **נודל**. טום הרנדל - סרט בריטי עבור - channel 4. בין הדיבובים לסרטים: **נאלה מלך האריות**, **וולט דיסני**, **טרק - טרוזן**, **וולט דיסני**. **אי-טי** מארי.

נסים זוהר (הארי)

שיחק בכל התיאטרות בארץ. בשנים האחרונות שיחק בעיקר בתיאטרון בית ליסין: **ביאנקה, הזוג המזור, ערפל, רק אתמול נולדה ועוד**. בקאמרי שיחק לאחרונה בהצגות **נתניה, יתוש בראש, השיבה לחיפה, כנר על הגג, חורף מתחת לשולחן**. בשנים האחרונות מופיע בהצגת יחיד פרי עטו: **המולוכיה של אמא**.

מאיה מעוז-קפטן (עדנה)

בוגרת בית הספר התיכון תלמה ילין. במסגרת שירותה הצבאי שירתה בלהקה צבאית ולאחר מכן סיימה את לימודי המשחק בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". במסגרת לימודיה זכתה ב 13 מלגות הצטיינות וכמו כן היתה מועמדת לפרס אנשי השנה, בקטגוריית התיאטרון לשנת '98 ופרסי התיאטרון לשנים '98 ו-'99. תפקידים בתיאטרון - תיאטרון חיפה: **לילית בתשובה**, הארפר **במלאכים באמריקה**, טייבלה בטיבלה **והשד שלה**, מריה ב**להיות או לא להיות** בית ליסין; שרה ב**פרינסס מרי 7**, רבקה בעלמה **ורות**, ליסה ב**הרומן הראשון שלי**, גליה ב**יומנים**. באר שבע: וואלס בראייר **בלא כולל שינה**. תיאטרון הספרייה : אשת המושל **במעגל הגיר הקווקז**, מולי **במולי סוויני**, סטפני **בדואט לאחת**, פרידה **בטעות ברצח**. השתתפה במחזות הזמר **האסופית, יוסף וכתנת הפסים, סיפורי נרניה**. טלוויזיה: תפקידים בסדרות **כל העולם במה, מעורב ירושלמי** ובתפקיד הפסיכולוגית (רחלי) בסדרה **פלפלים צהובים**.

דליה פרידלנד (גיטי)

בתם של שניים ממיסדי תיאטרון הבימה, צבי פרידלנד וחנה'לה הנדלר. שיחקה בתיאטרון הבימה במשך 40 שנה והיתה מהשחקניות הבכירות בתיאטרון. בין תפקידיה הבולטים: נינה **בהשחף**, נטשה **במלחמה ושלום**, הני **במי מפחד מורג'יניה וולף?**, מגי **בחתולה על גג פח לוחט**, הבת **בשש נפשות מחפשות מחבר**, זמלה **בעלי כינור**, טואנט **בחולה המדומה**, קסנדרה **בנשי טרויה**, מריה **בהלילה ה-12**, נורה **בבית הבובות**, מירה'לה **במכשפה**, מחזה יחיד - **המשרתת צרלין** (תיאטרון הבימה). פריליין קוסט **בקברט** (תיאטרון הספרייה). הופיעה בהצגות בידו, בסרטים ומול קהל ילדים. הוציאה את התקליטים **שמוליק קיפוד חרעים של מסטיק**, שזכה למעמד של תקליט זהב. הופעותיה בקולנוע זיכו אותה בשלושה פרסי "כינור דוד" ובפרס שחקנית המיטובה ביותר לשנת 1999 (**החברים של יאנה**). לאחרונה שיחקה בהצגה **כ"ב תמונות** שזכתה במקום הראשון בפסטיבל עכו 2008. מופיעה ברחבי הארץ עם הצגת היחיד **נולדתי בתיאטרון**.

The Prisoner of Second Avenue

By Neil Simon

Translated by **Eli Bijaoui**
Directed by **Alon Ophir**
Set by **Talia Ottolenghi**
Costumes by **Oren Dar**
Lighting by **Ziv Voloshin**
Music Editing by **Amir Krief**

Cast:
Mel Edison **Shmuel Vilozny**
Edna Edison **Sarit Vino –Elad / Maya Maoz-Kepten**
Harry Edison **Nissim Zohar**
Rose **Tracy Abramovici**
Pearl **Dina Doron**
Jessie **Dalia Friedland**

Assistant to the director **Elisheva Oshrat**

First performance:
Be'er Sheva - 29/10/11
Cameri - 3/11/11
Length: approx. 2 Hours
Including Interval

The Cameri technical team:
Production manager **Nissan Zehira**
Stage manager **Jacky Chen**
Lighting operator **Shmulik Atmazgi**
Sound operator **Eitan Vahaba**
Wardrobe **Michal Reshef**
Props **Orit Shoham**
Makeup and wig **Rina Scheffler**

The Be'er Sheva technical team:
Performance manager **Itzik Krispin**
Production manager **Yoav Maharabani**
Technical manager **Avi Kobani**
Stage manager **Moti Barhom**
Lighting operator **Shmuel Mor / Shimon Zarkhi**

Sound operator **Ofir Sapir**
Propsman **Hanoch Avraham**
Wardrobe **Yehudit Elkayam**
Wigs **Raisa Podlova**
Props production **Ahuva Erez**
Set construction **Sherutey Bama**
Transportation **Aminut Basherut**
Transport **Moshe Tzemach**

The Cameri Theatre of Tel Aviv
Director General **Noam Semel**
Artistic Director **Omri Nitzan**

Be'er Sheva Theatre
C.E.O **Shmulik Ifrach**
Artistic Director **Rafi Niv**

Mel and Edna Edison's life on the fourteenth floor in the heart of the city was completely normal, but of late Mel has become increasingly stressed. Everything annoys him: the neighbors, the neighborhood, the city, city hall, the country – everything! His condition becomes increasingly serious when he loses his job and his apartment is burglarized. Edna, his loving wife, and his standoffish family enlist to save the situation. Neil Simon's black comedy becomes increasingly blacker as it examines the destructive effect of urban life – life filled with tensions, anxieties, threats, constraints, and pressures – on people trying to cope with it. It is one of Simon's most trenchant plays. Simon, in his witty, bitter, and moving way, accompanies Mel and Edna in their struggle for survival – despite Mel's unemployment, the noise all around, the broken plumbing – and to keep their sanity and a modicum of self-respect.

עמיתי כבוד

פנינה ומשה אדרי
קלרה ועמוס אהרוני
יעל ורמי אונגר
ענת ואודי אנבל
דניאלה אפשטיין
דוריס ומורי ארקין
דינה אתינגר
בת שבע ומשה בובלי
בני וחנינא ברנדס
טליה גלאץ
נילי גליק

אגודת עמיתי התיאטרון הקאמרי בישראל

ורדה ובעז דותן
אורלי גנוחי דקנר
הילה ואמנון הלפר
עדנה ויגאל וינשטיין
מרים ואהרון זילמן - ניו יורק
אילנה וראובן זכר
יוסי לנדסמן

יוזיאן ואלי תבורי

אופטיקה
אפ.אם.אר. מחשבים ותוכנה
בנק הפועלים בע"מ
י. גורצביקי ושות'
יצן ענבר מהנדסים
פוטליין בע"מ
קרן כהנף
קרן ריץ לחינוך, תרבות ורווחה
קרן BMW ע"ש מילה ברנר
ר. מרונסס מנג'מנט 1993 בע"מ

מנהל כללי: **נעם סמל**
מנהל אמנותי: **עמרי ניצן**

טל: 03-6061900 | פקס: 03-6060950 | קופות: 03-6060900/960
דואר אלקטרוני: info@cameri.co.il | www.cameri.co.il

מחזאות ישראלית

אשכבה
מאת חנוך לויין

הבדלה
מאת שמואל הספרי

משפחה חמה
מאת ענת גוב

שמו הולך לפניו
מאת אפרים קישון *

אוי, אלוהים
מאת ענת גוב

הרטיטי את לבי
מאת חנוך לויין

הכתובה
מאת אפרים קישון

חוטאים (אנסמבל עיתים)
מאת יהושע סובול

עוץ לי גוץ לי
מחזמר מאת אברהם שלונסקי ודובי זלצר

אורזי מזודות
מאת חנוך לויין

סוף טוב
מאת ענת גוב

בעל למופת
מאת יהושע סובול (בהשראת "בעל אידיאל" מאת אוסקר ווילד)

שיץ
מאת חנוך לויין

האריסטוקרטים
מאת עדנה מזי"א

מכולת
מאת הלל מיטלפונקט **

זהר
מאת משה קפטן ודפנה אנגל ****

גטו
מאת יהושע סובול

משחקים בחצר האחורית
מאת עדנה מזי"א

מחזאות בינלאומית וקלאסיקה

משרתם של שני אדונים
מאת קרלו גולדוני

מעגל הגיר הקווקזי
מאת ברטולט ברכט

ימי שלישי עם מורי
מאת ג'פרי הטצ'ר ומיטש אלבום *

נכר על הגג
מחזמר עפ"י שלום עליכם

הדיבוק (אנסמבל עיתים)
מאת לאון כץ (עפ"י אנ-סקי)

המלט
מאת ויליאם שקספיר

קברט
מאת ג'ו מסטראן

אסיר בלב העיר
מאת ניל סיימון *****

מנהל הבית
מאת הרולד פינטר

כולם היו בני
מאת ארתור מילר *

פולארד
מאת ויקטור גורדון

ווייצק
מאת גאורג ביכנר

בקרו

מלחמה בבית
מאת ג'יימס דאף ****

בית ספר לנשים
מאת מולייר

קומדיה של טעויות
מאת ויליאם שקספיר

המשכן לאמנויות הבמה
מועצת המנהלים
יו"ר הדירקטוריון
מ"מ יו"ר הדירקטוריון
חברי הדירקטוריון

Table with 3 columns: Name, Position, and Contact Info. Includes names like רותי ושמואל בר-אור, של ברנן, שרה ברוכין, קוני ודן ברניצקי, אורנה דני ברנר, אילנה ברנר, מירי ואיתן ברק, אורנה חנוך ברקת, עדנה וארון גבריאל, הלנה גוטסדינר וטדי קוק, מירלה ושמעון גולדברג, קרן ועדי גוט, עליזה גורן ודני רוטשילד, דניאלה וששי גו, דוד גיסין, אלישבע ניבלי, שרה ומיכה בייגר, חוה גל-און, לאה ויורם גלבוס, אורטולה וגסיס גלעם, יסמין גרנדמן ורן פדרמן, פנינה דגן, מרים דורון, נאה ואמנון זיק, ורד ואבירי דרנגר, חזבה דקנר, דליה ואלי הורביץ, חנה ואלי הלפן, אילנה ויאיר המבורגר, חנה ונדעון המבורגר, אורה ואביקם הראל, פנינה ונדעון סטרמן, טלי ועמוס וולטש, דרורית ורטהיים, נילי ואלי זוהר, טלי זינגר, מרים זונלובק, אורה ויוסף זרניצקי, פארה ועופר חודורוב, אמנה ואבי טביסל, גדעון טהלר - טל תעופה, נירה טלידאגו, עדנה טוקטלי, עירונה טייק, דבי וסדר טל, ענת סמיר, נורית יגלום, אבנו ואדריאן יוננביץ', חנה ואלי יונס, עליזה ואריאל יפו, הילה ודורון כהן, פנינת ופיני כהן.

עשה מנוי להצגות המובילות בישראל 1-700-707-990

* בשיתוף תיאטרון חיפה ** בשיתוף תיאטרון בית ליסין *** בשיתוף תיאטרון מראה, קריית שמונה **** בשיתוף מתנ"ס שדרות / ***** בשיתוף תיאטרון באר-שבע

INTERNATIONAL SOCIETY OF THE CAMERI THEATRE OF TEL-AVIV ■ Founder and Chair: Amina Harris. Aya Azrielant, Lilly & Danny Bensusan, Susan & Mark Bekerman, Wendy and Henry Brecher, Ety Caspi, Sir Trevor and Lady Susan Chinn, Denise Cohen, Sir Ronald and Lady Sharon Cohen, Smadar and David Cohen, Steve Cohn, Shimona Cowan, Dafna & Gerald Cramer, Shirley Doltis, Caryl Englander, Dinah Evan, FIA - Friends of Israel Art, Wendy Fisher, Diana Franklin, Ian Foux, Michele Foux, Arnold Fulton, Michael and Susan Gelman, Ella Gera, Meira Geyra, John Gommers, Nicholas Gould, Maircia and Michael Green, Mr. and Mrs. Clifford Gundle, Freda and Albert Harris, Lillian and Michael Harris, Natasha and Ronald Harwood CBE, Elad Hefes and Svetlana Shmulevich, Judith Joseph, Dr. Cyrus Katzen, Ariella Kisch Delany Daniel Miguel Klabin, Maria Izabel Klabin, The Kennedy Leigh Trust, Jacqueline and Marc Leland Foundation, Sir Sydney and Lady Lipworth, Carol & Joey Low, Sir David and Lady Catherine Manning, Myra and Alec Marmot, Emilia Mousseri, Louise and Norman Naftalin, Naomi Perlman, Brian Pilkington, Joshua and Roni Podell, Dame Shirley Porter, The Porter Foundation, Mira and Harold Preiskel, Henery and Anne Reich Foundation INC, Jennifer Rosenberg OBE, Theodor Herzl Reitman, Irving M Rosenbaum, Tamar Rudich, Ruth and Brian Sandelson, Edward M. Satell, Rachel Selzer, Ramona Seroussi, Basil Sherman, Barbara Sieratzki, Harold Sieratzki, Angela and Michael Sorkin, Nathan Steinberg, Janet Suzman, Vivienne and Eli Tabori, Miriam & Aaron Ziegelman, Feigie and Rubi Zimmerman

הצגות רצות:

***אסיר בלב העיר**
מאת: ניל סיימון
בימוי: אלון אופיר
*בשיתוף תיאטרון הקאמרי

הכל אודות חווה
מאת: מרי אור
עיבוד ותרגום: איה קפלן וניר ארז
במאית: איה קפלן

שחק אותה סם
מאת: וודי אלן
במאי: אילן אלדד

בוגד
עיבוד ותרגום: בועז גאון וניר ארז
(על פי "אויב העם" מאת איבסן)
בימוי: ניר ארז

קן הקוקייה
מאת: דייל וסרמן
בימוי: כפיר אזולאי

פיאף
מאת: פאם ג'מס
עיבוד ובימוי: אלי ביז'אווי

הרוזן ממונטה כריסטו
מאת: עידו ריקלין
בימוי: עידו ריקלין

גשם שוטף
מאת: גדי ענבר
בימוי: גדי ענבר

בקרוב:

למה לא באת לפני המלחמה
מאת: עינת ברנובסקי
בימוי: חגית רכבי

גלילאו
מאת: ברטולד ברכט
בימוי: עידו ריקלין

נורה
מאת: הנריק איבסן
בימוי: כפיר אזולאי

**תיאטרון
באר-שבע
המקום
בשבילך
08-6266444**

מזכירת המח' האמנותית
מאיה פרג'י
דוברות ויחסי ציבור
איילת בראל
פרסום, הפקה וגיוס משאבים
טל חדד
אחזקה
רחל צנצאשוילי
מלבישות
לריטה מיגירוב, יהודית אלקיים
פאנית
רעיסה פודלובה
מחסן תלבושות ואביזרים
אהובה ארז
צוות טכני
אריה לוצאטו, רוני בקר, חנוך אברהם,
אלעד רחמים
מנהלי במה
אלי יוספי, משה הראל, יורם אלי,
מוטי ברהום
מנהל טכני
אבי קובני
מח' סאונד ומולטימדיה
ניר רובין, יעקב אבודרהם, אייל פיש
מנהל מח' סאונד ומולטימדיה
אופיר ספיר
תאורה
שמעון זרחי, אבי זוהר, אלירן צדיק
מנהל ומעצב תאורה
שמאל מור
מנהלי הצגה
שלמה לסרי, איציק קריספין
מנהל ייצור
יואב מהרבני
ועדה אמנותית
ניר ארז, איה קפלן, רפי ניב,
שמוליק יפרח
מנהל אמנותי
רפי ניב
מנהל אדמיניסטרטיבי
אורן אהרוני
מנכ"ל
שמוליק יפרח
נותני חסויות ותורמים:
מכתשים-אגן בע"מ
כימיקלים לישראל בע"מ
מגנזיום ים המלח בע"מ
מפעלי ים המלח בע"מ
מפעלי תובלה בע"מ
קבוצת פורום
קבוצת אלי להב
רותם אמפרט בע"מ
תרכובות ברום בע"מ
קרן סובל
קרן ברכה
קרן לוי לאוסון
צ'קפוינט

האנשים שלנו מאחורי הקלעים:
הנהלה ציבורית
יו"ר: אשר גרינבאום
פיני בדש
אהרון ידלין
פרופ' ג'ורג' מרקוביץ
דוד יוסוב
ריימונד אברג'יל
דר' מאיר אנגלרט
קרן אחון
עפרה חן
עליזה מנור
אריה קליינמן
יוסי רייך
משה גולדפרב
מאיר סהר
עופר ליפשיץ
פרופ' ראובן אליה
יצחק שתיל
ממונה בטיחות
יעקב הכהן
ייעוץ משפטי
קדם, גנס ושות'
מבקר חיצוני
שכטר, מאס, קריספל ושות' ר"ח
מבקר פנימי
אלברט פרץ, ר"ח
רופא התיאטרון
ד"ר מיקי (מייקל) גידון
נציגות מכירה
רויטל דידי, מזל אבר, ויקי בן עמי,
רויטל ביטון, מריה שטיין,
מורן וענונו, מעיין ששון
קופאיות
שרונה גז, מרים בן גיגי, יוהנה לופו,
אנה ציסין, סיון סרוסי
מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה
אילנית וקנין- בקר
מנהלת מכירות אזור דרום
אושרה דגן
מנהלת מכירות חוץ
רונית קריספין
מנהלת פרויקטים שיווקיים
ורד דהן
מנהלת המחלקה החינוכית
הילה פז
מנהלת מרכז מצוינות
מיטל לב-לוי
רכזי המחלקה החינוכית
ירדן סולמי, מאיה פרג'י
חשבות
כנרת סברי, ר"ח
הנהלת חשבונות
שרה כהן
חשבות שכר והנה"ח
אילנית דחליקה
מזכירת התיאטרון
נעמי אלטר

שחקני תיאטרון באר שבע
לשנת 2012 (לפי סדר הא"ב):

- * אבישר עידן
- אבנת גלעד
- * אדרת קובי
- אופיר אלון
- איתן יעל
- אלון גיא
- אלוני מיכאל
- אלפי-אהרון גורי
- אסרסאי רותי
- בוימולד-איוזברג אפרת
- ביטרמן רון
- * בן אבו מורן
- * בסון ליאור
- ברובינסקי ירון
- ברנד מיכל
- גולן שירי
- וינברג מיכל
- וייס ארז
- זגורי אורי
- זוהר עופר
- זמר אביב
- חורי ציון
- טובי יונית
- * טויטו חלי
- יהודאי אוהד
- * ילינק מיטל
- * כהן אורן
- כהן מוריס
- כרמי יובל
- לואל גיא
- * מנשהרוב איציק
- מסינגר רמה
- מרשק יוסי
- סביר לורן
- * סידליק אדר
- * פורטל יקר
- פסטורנק אביטל
- פרידמן ולדימיר
- פז בוגנים יונתן
- צברי יוסי
- צרויה נילי
- צ'רצ'י יונתן
- קדר אמיתי
- קוצ'ר נדיה
- קריאף אמיר
- רייך ירמי
- שוף מרינה
- שטראוס זוהר
- שירום מירב

*בוגני גודמן בית ספר למשחק בנגב

